

Rigsdagen i c. 36 Aar, snart det ene og snart det andet Aar, deres Indhold er ikke i Overensstemmelse dermed. Jeg antager ikke, at Titlen er det Afgjørende, men derimod, hvad selve Lovforslaget indeholder. — Jeg har ikke — ligesaa lidt som den ærede Ordfører, efter hvad det synes — Lust til at komme videre ind paa storpolitiske Betragtninger. Jeg synes, at Alt skulde tale for, at man snarest mulig søgte at komme ud af disse Tilstande, som dog ligge udenfor Grundloven, og som tidligere eller senere ville revne til den ene eller den anden Side. Det kan jo ikke blive ved at gaa paa den Maade — det kan man sige sig selv — i en Narrække. Det forekommer mig derfor at burde være i Alles Interesse snarest mulig at se at komme til virkelig grundlovmæssige Tilstande, Tilstande, der stemme med Grundloven, saaledes som den har været opfattet i den lange, lange Narrække, der er gaaet forud for de nuværende Forhold. — Jeg skal endnu blot nævne, hvad jeg glemte før, at den kongelige Resolution støtter sig jo hverken efter sin Form eller sit Indhold — saa vidt jeg formaar at skjønne — til en eneste Grundlovsparagraf. Jeg har forøvrigt ikke, som den ærede Ordfører synes at mene, sagt, hverken mundtlig eller skriftlig, at en provisorisk Finantslov under nogen Omstændighed kan efter min Opfattelse blive overensstemmende med Grundloven, men jeg har kun gjort det Tankeexperiment, at selv om man vilde staa paa det Standpunkt, som Ministeriet i 1853 stod paa, da det udstedte Loven af 12te Mai s. A., saa er dette Standpunkt dog vidt forskjelligt fra det, det nuværende Ministerium indtager. Afbøde Monrad mente jo ogsaa, at foreløbige Finantslove kunde under visse Omstændigheder være lovlige, men det er bekendt nok, at han heller ikke kunde finde Overensstemmelse mellem Ministeriets og sin egen Grundlovsopfattelse.

Bloug: Jeg skal blot tillade mig en personlig Bemærkning, da det ærede Medlem (Th. Nielsen) har været saa god at citere en Udtalelse af mig for mange Aar tilbage. Jeg vedtjender mig fuldstændig, hvad jeg dengang har sagt, og jeg vedtjender mig fremdeles, at jeg ingenlunde betragter provisoriske Finantslove som regelmæssige Love eller som Tegn paa blivende regelmæssige Tilstande. Men det er ikke rigtigt, hvad det ærede Medlem har sagt, at mine Udtalelser dengang fremkom uden alle Forudsætninger. Nei det gjør ingen Udtalelser. Enhver Udtalelse har sine Forudsætninger, og den Udtalelse fra 1853,

som han med Rette tillægger mig, havde vistelig den Forudsætning, at det aldrig kunde falde en Afdeling af den danske Rigsdag ind at nægte at behandle Finantsloven eller at nægte at komme overens med det andet Thing om den, forinden vi fik en anden Regjering, kort sagt bruge Finantsloven som Bibebrød for en Regjering. Det var en Forudsætning, man ikke tænkte sig dengang skulde blive til Virkelighed, men som desværre senere er bleven til Virkelighed. — Det ærede Medlem har fremdeles ytret, at de midlertidige Finantsloves Karakter er blevet forandret. Deri har han ganske vist Ret, men det er Nødvendigheden, der fører det med sig, naar man staar overfor en Bevægelse, som ikke jeg just vil kalde revolutionær, men som man har kaldt revolutionær, nemlig den, der gaar ud paa ikke at behandle Finantslovene efter deres Indhold, deres Natur og Bestemmelse, men bruge den til noget Andet, der ligesaa godt ligger udenfor Grundloven som de provisoriske Finantslove. Derimod er jeg ganske enig med det ærede Medlem i, at det vilde være uanstændigt at komme ud af disse Tilstande, men jeg tror, at Begyndelsen dertil maa gøres fra den Side, hvorfra vi ere ledede ind i dem. Thi hans hele Betragtning af det Forhold, han har forsøgt at kritiserer, forekommer mig at vise vel meget tilbage paa en bekendt Fortælling i Biblen om Fariisæren og Tolderen.

Finantsministeren (Strup): Jeg skal selvfølgelig ligesaa lidt som den ærede Ordfører paany komme ind paa det Spørgsmaal, hvorvidt foreløbige Finantslove ere grundlovsmedholdelige eller ikke. Jeg er ikke i Stand til at føie noget Nyt til det Meget, der er fremkommet derom i Aarens Løb. Jeg tror, at det ærede Thing vil vide mig Tak for, at jeg ikke benytter denne Leilighed til at komme ind paa blotte Gjen-tagelser. Der er imidlertid i Udvalgets Betænkning fremkommet nogle enkelte Bemærkninger, som have foranlediget mig til at tage Ordet. Naar saaledes det ærede Mindretal har klaget over, at et Endringsforslag, der blev stillet til Finantslovsforslaget under 4de Februar 1886, ikke har naaet at blive optaget i Rigsdagstidenden og ikke er kommet til offentlig Kundskab, skal jeg kun dertil sige, at det, saa langt jeg kan minde, har været den eneste Maade, hvorpaa Endringsforslagene til Finantsloven stilles, at de sendes til Finantsudvalget. Det er den eneste Maade, og jeg har ikke fundet, at der var nogen Anledning til den 4de Februar 1886 at fravige det, som til alle Tider har